

STROKOVNI LIST POŠTNIH NAMEŠČENCEV.

Štev. 9.

V Ljubljani, dne 5. maja 1929.

I. leto.

Jošt:

Vračunljive službe.

Nič manj težkoč kakor vojaška služba je prizadevalo upravnim in upravnosodnim oblastvom vprašanje, katere civilne službe se pripoznavajo na sedanji uradniški zakon prevedenim uslužbencem, kakor tudi to, katere civilne službe se priznavajo osebam, ki še niso bile razvrščene po uradniškem zakonu, ampak ponovno sprejete v državno službo po 1. septembru 1923, ko je ta zakon stopil v veljavo.

Glede razvrščenih uslužbencev je na videz vprašanje dovolj obrazloženo v členih 137, 235 in 241 uradniškega zakona. Ako pa obravnavamo konkretno prošnjo za naknadno vštetje neke službe in hočemo prošnjo na osnovi določila člena 235 ugodno rešiti, se nam nenadoma vsili vprašanje, ali je to sploh državna služba, — torej služba javnopravnega značaja, ali samo zasebnopravnega značaja, ki ni vštetna.

In prav v naši stroki smo imeli v prejšnjih časih zelo veliko uslužbencev, katere so najemali predstojniki sami. Ti uslužbenci ob sprejemu niso dobili od poštne uprave nikakega nastavitvenega dekreta in torej niso stopili v nikak javnopravni odnos napram poštni upravi, ampak jih je vezala samo zasebna pogodba napram delodajalcu, to je predstojniku, ki jih je plačeval iz pavšala. Res je, da se veliko vrst teh služb po prejšnjih predpisih ni štelo v pokojnino, a če si ogledamo поблиže posle, ki so jih opravljali taki uslužbenci, vidimo, da se niso prav nič razlikovali od poslov, ki so jih opravljali uslužbenci pri kaki drugi pošti, čijih služba se je pa štela v pokojnino. V nekaterih primerih je poštna uprava omogočila takim uslužbencem, da so si pozneje, ko so se dokopali do služb, ki so bile vštetne v pokojnino, »nakupili« prejšnjo v pokojnino nevštevno dobo.

Pravično je zato določilo člena 235 uradniškega zakona, da naj se pri prevedbi računa za penzijo in stopnje osnovne plače (člen 241) tudi taka po prejšnjih predpisih nevštevna državna služba. Škoda je samo to, da se računa šele od 21. leta starosti.

Misliti si moramo pač, da je bil namen zakonodajalca (ratio legis) popraviti te kričeče razlike in favorizirati prikrajšane uslužbence. Zato ne smemo pri interpretaciji besedila »državna služba« in »v službi države« postopati preozkosrčno in presojati službe po tem, ali je kdo prejel kak dekret in od koga in ali je bilo potemtakem njegovo službeno razmerje javnega ali zasebnopravnega značaja, ampak po tem, ali so bili njegovi posli zasebnega ali javnopravnega značaja.

Pa tudi pri presoji poslov moramo biti previdni in vselej paziti na to, ali niso v službi, ki šteje v pokojnino, uslužbenci, ki opravljajo enake ali slične posle.

Ako presojamo s tega vidika različne vrste služb, ki smo jih imeli pred uveljavljenjem sedanje pragmatike, mislim, da se bo težko našla službena doba, ki bi ob prevedbi na osnovi člena 235 ne bila vštetna, seveda šele po dovršenem 21. letu starosti. Baš na tej osnovi so se vštela leta aspirantov, poštних poslovlačev, pomožnih slug, selskih pismonoš, poštних slov, uradnih pomožnih moči itd. ter celo-brzojavnih delavcev.

Vse to velja le za uslužbence, ki so bili v službi dne 1. septembra 1923 in ki so bili prevedeni na sedanji uradniški zakon.

Kaj pa velja glede uslužbencev, ki so bili pred 1. septembrom 1923 upokojeni ali pa jim je na ta ali oni način prestala služba in ki se vračajo nazaj v službo?

V tem pogledu se je različno postopalo. V letu 1924 se je takim uslužbencem ob ponovnem sprejemu vračunala samo služba, katera je bila po prejšnjih predpisih vštetna v pokojnino. Tega naziranja je bila prvotno tudi centralna komisija za uporabo in izvršitev uradniškega zakona. (Seja z dne 1. februarja 1924.) To naziranje in ta praksa je bila fatalna zlasti za one uslužbence, ki so podali ostavko in so po določenih pragmatike iz leta 1914 izgubili z ostavko vse pravice in tudi pravico vštetja odslužene dobe ob ponovnem vstopu v državno službo. Ko je direkcija nekemu uslužbencu ob ponovnem sprejemu tako službo vštela in mu odmerila stopnjo osnovne plače, ki je odgovarjala odsluženi letom pred ostavko, se je glavna kontrola pritožila na državni svet, ki je direkcijsko odločbo razveljavil.

To mišljenje je nato centralna komisija, kakor je direkcijo obvestilo poštno ministrstvo z odlokom štev. 3520 od 26. januarja 1925, izpremenila. Radi važnosti navajam mišljenje komisije v celoti in doslovno. Odgovor komisije v slovenskem prevodu se glasi:

Ob razmotrivanju tega vprašanja ugotavlja komisija, da je sicer na seji dne 1. februarja 1924. leta izrekla mnenje, da je za odrejanje stopenj osnovne plače in za pokojnino oseb, ki so bile poprej državni uslužbenci, pa so v času, ko velja novi zakon, reaktivirane, merodajen čas službe, ki ga jim je zakon prej priznaval, pozneje je pa sama načela revizijo svojega mišljenja in na neki poznejši seji fiksirala svoje sedanje mišljenje, ki slove: »točno je in to je bil tudi razlog za prvotno mišljenje komisije, da uradniški zakon nima nobenega določila, kako naj se postopa glede osnovne plače itd. pri osebah, ki so bile poprej pod starim zakonom državni uslužbenci, pa so pod režimom novega zakona reaktivirane. Zaradi neskladnosti starih in novih zakonitih predpisov pa pride do neenakosti, če bi se ti uslužbenci tretirali po starih zakonih. Komisija je po omenjenem poznejšem mišljenju sklenila (»našla«), kar je tudi njeno današnje mišljenje, da se morajo v takih slučajih analogno uporabiti določila člena 241 v zvezi z določili člena 235 in 137 uradniškega zakona.«

Potemtakem se mora uslužbencem, ki niso bili prevedeni na sedanji uradniški zakon, ampak šele pozneje ponovno sprejeti v državno službo, ob sprejemu všteti predvsem prejšnja služba, ki je bila že po starih predpisih vštetna, vsaka druga služba pa od dovršenega 21. leta starosti. (Glede vojaške službe sem že pojasnil v prejšnjem članku.)

Analogno določilo člena 22 uradniškega zakona se pa more že omenjena službena doba takoj ob sprejemu všteti prav za prav samo onim uslužbencem, ki so že po starih predpisih dosegli pred svoječasnim izstopom iz službe stalnost, vsem drugim se pa sme všteti ta doba v pokojnino in za stopnje osnovne plače šele po treh odnosno štirih letih, ko so bili potrjeni za stalne. Načelstvo 2. stopnje osnovne plače se jim odmeri po dosegli stalnosti takoj 3., 4. itd., torej stopnja, ki odgovarja njihovi celokupni službeni dobi.

H koncu se hočem na kratko dotakniti še dnevničarske službe, dovršene po 1. septembru 1923. Drugi odstavek člena

137 uradniškega zakona določa: »onim, ki so poslovali pred vstopom v državno službo v službi države kot pogodbeni (kontraktualni) uslužbenci (člen 130), se šteje čas, ki so ga prebili pri tem poslovanju, za pokojnino.«

Kaj misli zakonodajalec pod izrazom »kontraktualni uslužbenci«?

V členu 130, — prvi odstavek — rabi izraz kontraktualni uslužbenci promiscue za kontraktualne uradnike v ožjem smislu besede in za dnevničarje. Tudi člen 137 ne določa nikjer, da se ob poznejšem vstopu v državno službo všteje samo kontraktualna služba v ožjem pomenu besede. Mnenja sem, da je bil namen zakonodajalca ta, da naj se všteje tudi dnevničarska služba. Naše ministrstvo je pa drugega mišljenja in dosledno zavrača prošnje za vštetje dnevničarske službe.

Ob priliki postavitve neke uradnice je direkcija za poskušnjo vračunala njeno dnevničarsko službo in službo začasne upraviteljice pogodbene pošte. Glavna kontrola je rešenje ocenila za pravilno. Ne morem si misliti, da bi bila glavna kontrola prezrla vštetje dnevničarske dobe. Očividno tolmači v tej točki uradniški zakon drugače kakor naše ministrstvo. Pa kaj hočemo, direkcija je pač vezana na navodila ministrstva.

Mali paket - nova pisemska pošiljka.

Prihodnji svetovni poštni kongres, ki se bo vršil meseca maja t. l. v Londonu, bo, kakor vse kaže, ustvaril za mednarodni poštni promet novo pisemsko pošiljko, ki se bo imenovala »mali paket (petit paquet)«.

Že nekaj let si nekatere države, ki imajo zelo razvito trgovino, prizadevajo, da bi svetovni poštni kongres kot mednarodni poštni zakonodavec odpravil ali pa vsaj omilil omejitve, da blago, ki se razpošilja v blagovnih vzorcih, ne sme imeti nikake prodajne vrednosti. Dosedaj tem državam to ni uspelo. Ker je pa to že stara zahteva najširših krogov poslovnega sveta, so se te države, ki jim prednjači seveda Nemčija, odločile, da ne bodo predlagale glede predpisov za blagovne vzorce nobenih izprememb, pač pa bodo zahtevale, da se ustvari nova pisemska pošiljka, ki bi bila pripravna za razpošiljanje malih količin blaga. Komisija, ki je v novembru 1928 izdelala predloge in besedilo vseh konvencij, je načelno sklenila, da se ta pošiljka uvede v mednarodnem poštnem prometu in je hkrati določila tudi vse ostale pogoje in predpise za take pošiljke. Končna odobritev tega predloga na kongresu je bolj formalnega značaja, zato pa o tem lahko govorimo, kakor da je to že izvršeno.

V malih paketih se bo lahko razpošiljalo blago, ki ima prodajno vrednost, težje od 1 kg pa take pošiljke ne bodo smele biti. V takih paketih se bo pošiljalo tudi blago, ki je v naslovni državi podvrženo carini, zato pa bo morala biti vsaka taka pošiljka opremljena s predpisanim carinskim listkom. Pošiljke bodo morale biti tako zaprte, da se bo njihova vsebina lahko pregledala. Pismenih sporočil ne bodo smele imeti, pač pa odprt račun ali popis blaga. V ostalem bodo veljali zanje predpisi, ki veljajo za blagovne vzorce. Uvedba teh pošiljk bo fakultativna, to je, da bodo dovoljene samo v prometu z državami, ki bodo na to pristale.

Pristojbina bo določena na 15 centimov za vsakih 50 gramov, najmanjša pa bo 50 centimov. Razen tega bo smela naslovna država pobirati največ 50 centimov kot pristojbino za ocarinjenje in 25 centimov kot dostavnino.

V praksi se je že davno opazalo, da obstoja v predpisih glede razpošiljanja manjših količin blaga v pisemskih pošiljkah neka ovira oziroma omejitve. Sicer dovoljujejo sedanji mednarodni poštni predpisi, da se sme to blago razpošiljati v zaprtih pismih, v vrednostnih pismih ali vrednostnih škatlah oziroma v blagovnih vzorcih, toda poslovni svet s tem nikakor ne more biti zadovoljen, ker so omenjene pošiljke za to deloma nepripravne, ali pa so pristojbine previsoke. Bla-

govne vzorce pa mora kar izločiti, kajti v njih se lahko razpošilja samo tako blago, ki nima prodajne vrednosti. Tu pa nastane vprašanje, ali eksistira kako blago, ki bi do 500 gramov težje sploh ne imelo, ali ki bi vsaj kje na svetu ne imelo prodajne vrednosti. Vzemimo za primer semena. Teh vendar trgovec ne more razpošiljati samo po kilogramih, temveč v dosti manjših količinah. V blagovnih vzorcih jih ne sme, ker imajo prodajno vrednost, v pismih jih pa ne more, ker je poština po navadi dražja kakor blago.

Poslovni svet se je pri nas kakor tudi povsod drugod izognil tem neprilikom na ta način, da kratkomalo pošilja v blagovnih vzorcih blago s prodajno vrednostjo. Poštne uprave se sicer trudijo, da bi te nepravilnosti omejile, ne morejo pa doseči zaželenega uspeha. Od vsakega poštnega uslužbenca ne moremo namreč zahtevati, da bi bil toliko več v poznavanju blaga, da bi lahko sam presodil, kdaj ima ali kdaj nima kako blago prodajne vrednosti. Zato pa je tudi večina teh pošilk glede na njihovo vsebino po poštinih predpisih nedopustna.

Vsekako bo končno vendarle prodrlo spoznanje, da zahteva ne baš majhen interes splošnega gospodarstva medsebojno izmenjavo blaga tudi s pisemsko pošto in da bodo morale končno tudi poštne uprave to ne samo upoštevati, temveč tudi pospeševati. Res je, da je za prevoz blaga v prvi vrsti določena paketna pošta. Imamo pa slučaje, v katerih je za to najbolj primerna pisemska pošta, in sicer v prvi vrsti tedaj, kadar gre za hitrost prevoza, potem pa tudi, kadar gre za blago, ki se zaradi manjše količine, obsega ali vrednosti zelo težko razpošilja s paketno pošto, neglede na to, da je tak prevoz seveda tudi predrag v primeri z vrednostjo blaga.

Glede na vse to bo torej uvedba teh malih paketov v mednarodnem poštnem prometu važna tudi za našo notranjo poštno službo, ker je verjetno, da bodo ti mali paketi kaj kmalu postali tudi tuzemske poštne pošiljke, čim se bo pokazalo, da se je izpolnilo vse, kar so interesirane države od njih pričakovale.

Službena obleka.

Prav na vsaki seji in na vsakem občnem zboru je društvo nižjih poštinih nameščencev interpeliralo predsednika, kaj je ukrenil, da bi se trdote sedanjega pravilnika o službeni obleki omilile, in da naj se, če že ni mogoče doseči boljših določil, obleka vsaj redno deli. Nebroj spomenic je že šlo na vse mogoče merodajne faktorje s prošnjami, naj temu vprašanju posvete vso pažnjo. Sedaj se pa čuje, in sicer z verodostojne strani, da je pozvalo poštno ministrstvo direkcije, naj pošljejo k pravilniku spreminjevalne predloge. V koliko bodo dopolnilna določila zadovoljila vsakega posameznika, je težko reči, vendar pa vsaj izgleda, da se bo tudi ta pereča zadeva vsaj delno rešila.

Navešiti hočemo tu samo bistvene spremembe, ki so za vsakogar važne. V največjem nasprotstvu z namenom obleke je § 1, ki določa, da dobe stalno nameščeni uslužbenci pravico do obleke šele po treh letih. To določilo se mora revidirati tako, da dobe pravico do obleke že po šestih mesecih po nastavitvi, ker le tedaj bo dosegla službena obleka svoj namen, ki je označen v uvodu k pravilniku.

Izpopolni naj se pa tudi dopolnilno določilo, ki govori o izjemah. Izjema naj se raztegne na vse uslužbenke (tudi na dnevničarje), ki so nameščeni pri izmenjevalnih poštah, pri državnih poštah, kjer so letovišča, kopališča ali zdravilišča, pri državnih obmejnih poštah, in pa na uslužbenke, ki spremljajo pošto v vagonih ali na avtomobilih.

Določi naj se v pravilniku točno, koliko časa naj se nosijo posamezni deli obleke (eno leto, dve leti, tri leta). Sedanje besedilo: »vsako drugo leto etc.« so sedaj direkcije različno tolmačile. Znano je, da je oblast tolmačila pač jasno določilo, da gre letna obleka uslužbencem vsako tretje leto takole: ako je uslužbenec prejel obleko 1. aprila 1924 in 1. aprila

1926, je to vsako tretje leto. Vsakemu neukemu laiku je pa jasno, da pomeni to le vsako drugo leto.

Največ nevolje je pa doslej povzročala šablonska izdelava obleke. Res je, da bi dobavitelji morali izdelati obleko prvo vrstno, ali dobavitelj je bil vezan tudi na uradni vzorec, ki pa je izdelan pod vsako kritiko. Naravno je, da se je dobavitelj držal vzorca, ker je bilo to zanj najlažje in pa največje jamstvo, da mu prevzemna komisija ne bo dobave škartirala, ali da vsaj ne bo ugovarjala. Zato je v splošnem interesu, da naj nabavlja blago ministrstvo samo, izdelava naj se pa prepusti direktijam, ki bodo skrbale za brezhibno in prvovrstno izdelavo, tako da bo obleka v kras in reprezentanco uslužbenec.

Izpremeni naj se tudi določilo, kdo naj obleko vrne in pa kdaj. Po sedanjem določilu morajo člani umrlega uslužbenca vrniti obleko, če še ni prešla v njegovo last. Res je, da je obleka državna last, dokler ne preide v last uslužbenca, ali hišijanski predpisi gotovo niso za to, da naj vrnjeno obleko nosi novo postavljeni uslužbenec. Zato naj se to določilo dopolni tako, da se vrne obleka samo tedaj, če uslužbenec ni umrl za epidemično ali drugo nalezljivo boleznijo. Ker je pa skoro vsaka bolezen nalezljiva (tuberkuloza, influenza), bi le redko prišlo do tega, da bi se zahtevala vrnitev obleke.

Trše je pa določilo za upokojence. Ti naj bi obdržali obleko le tedaj, ako so jo vsaj šest mesecev nosili, kar je popolnoma v skladu z vsemi določili pravilnika, ki dovoljuje obleko samo zato, da se aktivni uslužbenec pri izvrševanju službe že na zunaj spozna.

So pa še nekatera dopolnilna določila, ki govore o nameščencih pri pogodbenih poštah, kjer mora eventualno obleko zanje nabavljati pogodbeni poštar na svoje stroške, nadalje o dnevičarjih, ki sploh nikjer nimajo pravice do obleke, in pa o tem, kakšen znak naj nosijo ti uslužbenci, kadar so v službi.

Z občnega zbora maturantskega društva.

(Nadaljevanje.)

Že na redni glavni skupščini maturantskega društva v Ljubljani meseca junija leta 1927 je sprožil namestnik predsednika upravnega odbora g. A. Kovačević vprašanje, kako stališče zavzema občni zbor glede zblizanja z ostalimi poštami organizacijami. Zborovalci so nehoti dobili vtis, da so bratske organizacije v Zagrebu pripravljene stopiti v ožje stike z ostalimi poštami organizacijami, da pa hočejo prej vedeti, kaj mislijo pokrajinske organizacije in ali so pripravljene podpreti in podpirati skupen nastop poštah organizacij v Zagrebu. Eno dušen odpor zbora je pa jasno pokazal, da še niso zaceljene rane in pozabljene žalivke. Zato se je sklenilo, da naj ostane vprašanje zblizanja za edinstveno organizacijo odprto do prihodnje redne glavne skupščine.

Med tem časom sta upravni odbor in podružnica v Ljubljani razmišljala, pod kakšnimi pogoji in kdaj bi bilo mogoče organizacije strniti v celoto, in ali bi bilo to tudi v korist posameznih organizacij. Vršili so se neobvezni sestanki z glavnim tajnikom upravnega odbora. Na teh sestankih, kakor sem že prej omenil, naj bi se predvsem določil tehnični načrt za združenje prometnega društva z maturantskim društvom, in sicer kot prva etapa za nadaljnje združevanje. Na obeh straneh so se formulirali predlogi, ki pa so se spreminjali od sestanka do sestanka, tako da ni mogel delegat prometnega društva na predkonferenci glavne skupščine prevzeti odgovornosti za eventualno svojo izjavo, da pristopajo člani njegovega društva k našemu društvu kot izredni člani. Upravni odbor, katerega so podpirali tudi ostali izvenljubljski delegati, pa zopet ni mogel pristati na predlog delegata prometnega društva, da naj se sprimejo člani prometnega društva kot redni člani in da naj se v tem smislu spremene določila, ki govore o članstvu, in sicer zato ne, ker bi upravni odbor kršil temeljna določila

društvenih pravil glede na naziv društva. Zato se je že na predkonferenci to vprašanje odpravilo z dnevnega reda občnega zbora in tako torej ni prišlo do fuzije ljubljanskih dveh p. t. organizacij.

Preden bi pa upravni odbor stopil pred redno skupščino v letu 1928, je po svoji intenciji in tudi želji ostalih p. t. organizacij določil na dan skupščine skupni sestanek vseh p. t. organizacij. Na ta sestanek je povabil tudi ljubljansko OPO, ki se pa sestanka ni udeležila, češ, da je predsednik zadržan, pač pa je zastopal na tem sestanku OPO iz Zagreba njen predsednik g. Lalič. Po izmenjavi mnenj in naziranj o stališčih raznih društev je podpredsednik ljubljanske podružnice maturantskega društva v kratkih besedah točno orisal program, od katerega se ne moremo oddaljiti in katerega morajo tudi nasprotniki sprejeti in spoštovati. Ta program je izražen v par besedah: »Spoštuj 1.) šolsko izobrazbo, 2.) višjo strokovno izobrazbo in 3.) službeno dobo.« Drugačnega programa ne moremo sprejeti. To je kratek in jasen program, na podlagi katerega se lahko vsi združimo.

(Konec prih.)

Osebne vesti.

Postavljeni so: za pogodbene poštarje: Roza Wagner v Ločah pri Poljčanah, Gabrijela Karin v Vinici pri Črnomlju, Milko Škerlec v Sv. Tomažu pri Ormožu, Anica Kos v Štorah, Franja Novak v Vidmu - Dobropolje, Marija Turk v Lukovici, Karel Boh v Mislinjah, Josip Kert v Dravogradu, Ana Dolenšek v Loki pri Zidanem mostu, Hermina Jezernik v Sv. Pavlu pri Preboldu, Angela Pirc v Gorjah pri Bledu, Albina Magovec v Križah na Gorenjskem, Marija Podlipnik v Ptujski gori, Ana Dobravec v Krmelju, Fani Simonič v Stični, Vladimir Zupančič v Višnji gori, Jožica Ludvik v Strnišču, Marija Werbole v Polzeli, Ivan Marovt v Ljubnem, Stanislava Pulko v Ivanjovcih, Valerija Hren v Veliki Nedelji, Ivo Lužar v Št. Vidu pri Stični, Anica Čebular v Račju, Angela Vardian v Semiču, Albina Arko v Borovnici, Pavla Pisk v Kozjem, Emil Šroif v Cerklju ob Krki, Aleksander Lavrič v Novi vasi pri Rakeku, Marija Kalan v Gorenji vasi, Jožica Horjak v Podplatu, Mirko Konjedič v Zgornji Sv. Kungoti, Marija Udvanec v Št. Jerneju, Ivanka Stare v Šmartnem pri Litiji, Antonija Černe v Železnikih, Karel Podjed v Vidmu pri Krškem, Jonez Jamšek v Moravčah, Roza Hočevnar v Sv. Lovrencu na Pohorju, Ivanka Arko v Loškem potoku, Alojzija Perko v Toplicah pri Novem mestu, Alojzija Rezec v Juršincih in Iva Colarič v Sv. Križu pri Kostanjevici.

Premeščeni: pb. ur. II/2 Emilija Gašperin iz Višnje gore na Vič, Roza Šuen iz Loč pri Poljčanah na Maribor 1, Albina Tavčar iz Št. Jerneja v Novo mesto in Lovro Petovar iz Ivanjovcev v Ljutomer; zvan. 1. skupine Avgust Vogelari iz Zgornje Sv. Kungote na Maribor 2, Franc Erčulj iz Vidma-Dobropolje na Ljubljano 1, Jurij Palčič iz Rakeka na Ljubljano 1, Mihael Peternel iz Gornje vasi v Žiri, Franc Šoštarič iz Juršincev v Ptuj, Franc Gumzej iz Loč pri Poljčanah v Poljčane, Josip Kapel z Mislinj v Celje, Franc Jamšek iz Moravč na Ljubljano 1, Rudolf Uhl iz Podplata na Ljubljano 2, Franc Hauptman iz Stične na Ljubljano 1, Marko Gutman iz Toplic pri Novem mestu na Ljubljano 1, Ivan Jelen iz Sv. Petra v Sav. dolini v Celje, Franc Šijanec iz Sv. Jurija ob Ščavnici v Križevce pri Ljutomeru in Karel Fras iz Hoč na Maribor 1; zvan. 2. skupine: Anton Perušek iz Štor v Sevnico, Rok Kajba iz Zgornje Sv. Kungote v Muto, Alojzij Gamser iz Zgornje Sv. Kungote v Mursko Soboto, Matevž Miklašič iz Sv. Tomaža pri Ormožu v Ljutomer, Martin Bežjak iz Slovenske Bistrice na Maribor 1, Ivan Finžgar iz Podnarta na Ljubljano 2, Franc Stern iz Račja na Maribor 1, Franc Fras in Anton Kotnik iz Studenca pri Mariboru na Maribor 1, Franc Kus iz Studenca pri Ljubljani v Hrastnik, Josip Zitterer iz Štor v Celje, Josip Lavrenčič iz Sv. Petra v Sav. dolini v Krško, Simon Golinar iz Sv.

Jurija ob Ščavnici v Beltince in Simon Polajner iz Sv. Lovrenca na Pohorju na Maribor 2; zvan. 3. skup.: Anton Potočnik iz Ljutomera v Cankovo, Franc Pušnik iz Sv. Pavla pri Preboldu v Slovensko Bistrico, Martin Bac iz Ivanjke v Metliki, Matevž Lovrenčič iz Polzele v Metliki, Jakob Pintar iz Velike Nedelje na Maribor 1, Josip Geiser iz Hoč na Maribor 1, Katarina Butala z Ljubljane 1 v Črnomelju, Franja Adamič z Ljubljane 1 v Rakek, Angela Šarb z Ljubljane 1 v Gorinji grad, Vida Stadler in Josipina Jager z Ljubljane 1 v Celje; služ. 1. skup. Franc Goja iz Železnikov v Škofjo Loko, Franc Gutman iz Toplice pri Novem mestu na Ljubljano 1, Alojzij Eših iz Loke pri Zidanem mostu v Zidani most in Franc Osredkar iz Gorenje vasi na Jesenice na Gorenjskem; služ. 2. skup. Josip Zakrajšek iz Nove vasi pri Rakeku na Rakek, Matija Kovšak iz Ljubna v Celje, Ivan Kordiš iz Loškega potoka v Kočevje, Franc Peterman iz Gorja pri Bledu na Jesenice na Gorenjskem, Anton Zupančič iz Višnje gore na Ljubljano 1 in Valentin Žandar iz Lukovice na Ljubljano 2 ter pogodb. poštarica Ivana Hočevnar iz Gomilkega v Sv. Peter v Sav. dolini.

Prestanek službe: služ. 2. skup. Vincencu Prevalniku v Celju in Josipu Fižolniku pri 35. ter t. t. tehn. sekciji je prestala služba; dnev. Janko Višnar na Jesenicah na Gorenj. ter Peter

Hauptman na ravnateljstvu sta podala ostavko na poštno službo.

Upokojeni: zvan. 1. skup. Anton Ravnikar na Ljubljani 1.

Poroke: služ. 2. skup. Anton Šulc na Mariboru 2 se je poročil z Matildo Kramer.

Umrli: zvan. 1. skup. Franc Cvetko na Ljubljani 1 in dnevnika Josip Vivoda v Metliki.

Drž. strokovni izpit za uradnike III. kateg. so napravili: priprav. III. kateg. Pavla Peterman, Marija Korošec, Lavra Bras, Stanka Burič, Mihaela Gačnik, Karla Knol, Marija Kurbus, Klara Mekovec, Cilka Mežan, Edo Vujčić in Apolonija Žagar; zvan. 3. skup. Alojzija Adamič, Katarina Butala, Josipina Jager, Marija Slapar, Angela Šarb, Alojzij Škerjanc in Gabrijela Vidmar — vsi soglasno. Zvan. 3. skup. Franja Adamič, Vida Stadler, Ivana Šmuc in Marija Tratnik pa z večino glasov.

Izpit za vodstvo pogodbenih pošt so napravili: Mirko Konjedič, Olga Mlakar, Stana Burdian, Ljuba Baudek, Roza Eržen, Štefanija Jokan, Ana Zaviršek, Roza Frangeš in Ivan Marovt.

Ant. Krisper

Ljubljana, Mestni trg 26

Tovarna čevljev, zaloga
drobnega in galanterijskega blaga.

6-3

Olepšaj si dom!

Zaloga pohištva Ervin Zelenka

Maribor

ulica 10. oktobra 5.

Priporoča svojo bogato zalogo:

spalnic,	žimnic,
jedilnic,	zastorov,
gospodskih sob,	preprog,
klubgarnitur,	otroških postelj,
divanov,	odej,
otomanov,	medenih zastornih palic

ter vsakovrstnih mizarskih in
tapetniških potrebščin!

Solidne cene!
Dobro blago!
Lastne delavnice!

12-2

Tvornica dežnikov L. MIKUŠ

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo bogato zalogo
dežnikov in sprehajalnih palic.

12-8

Prispevajte za tiskovni sklad, da bomo list povečali!

Modna manufakturna trgovina Fabiani & Jurjovec

LJUBLJANA, Stritarjeva ulica 5.

Priporoča se pri nabavi blaga za obleke. — Prodaja
na obroke potom Gospodarske zadrage poštinih
nameštencev.

Cene zmerne! Postrežba točna in solidna!
24-8

TUJEČ EVGEN

Ljubljana, Smoletova ulica šte. 3

se priporoča za prodajo elektrotehn.
in tehničnega materiala, žarnic,
motorjev, transformatorjev itd.

Samoprodaja za SHS barve proti
rji „ANTOXID“. 12-8

Laneno olje, firnež, emajlne in ostale lake, oljnate barve

in vse v stroko spadajoče blago, kupite
dobro, solidno in po zmernih cenah pri

MEDIČ-ZANKL, d. z o. z. tovarne olja, firneža, laka in barv
Ljubljana-Medvode, lastnik Franjo Medič.

24-6

Podružnica Maribor -- Novi Sad.

12-3

Največja zaloga žepnih in stenskih
ur iz lastne tovarne v Švici

H. SUTTNER

Ljubljana šte. 6, Prešernova ul. 4.

Bogata zaloga zlatih, srebrnih in vsakovrstnih uporabnih
predmetov. Zahtevajte cenik zastoj in poštne prosto.